

det skal jeg lige understrege – på jagt i Teherans gader, og formålet med den jagt var at indfange afghanske flygtninge. Vilkårligt blev børn, kvinder og mænd samlet op på gader og veje, hvis de disciplinære styrker mente, at de var ulovlige flygtninge i Iran, og de blev gennet sammen i lejre, inden de blev kørt over grænsen til Afghanistan og losset af.

Alt dette skete på trods af en aftale indgået 1 måned forinden mellem de iranske myndigheder og FN's Flygtningehøjkommissær om betingelserne for flygtninges asylansøgninger. Men denne aftale ønskede de iranske myndigheder ikke at overholde, og resultatet blev, at flygtninge fra Talebanregimet blev sendt direkte tilbage i armene på deres forfølgere. Flygtninge fra Talebanregimet, folk, der var flygtet fra Talebanregimet, blev af det islamiske regime i Iran sendt tilbage til deres forfølgere.

Hvad har denne sag, som Amnesty International har undersøgt, dokumenteret og berettet om, at gøre med det skandaløse lovforslag, som behandles her i dag? Jo, det er sådan set meget enkelt. Havde nogle af de afghanske flygtninge haft held til at gå under jorden for de fundamentalistiske myndigheder i Iran og havde indgivet en asylansøgning på den danske ambassade i Teheran, ville de, hvis dette lovforslag var trådt i kraft, være blevet afvist. Det ville være sket, uanset om de havde opfyldt betingelserne for asyl i almindelighed, nemlig at de var konkret og personligt forfulgt i deres hjemland, Afghanistan, og de ville også være blevet det, selv om de havde en særlig tilknytning til Danmark, som jo under alle omstændigheder er forudsætningen for, at en ambassadeansøgning bliver behandlet.

Personalet på ambassaden ville formentlig have tilkaldt disciplinærstyrkerne og udleveret dem eller på anden måde bedt dem om at forsvinde. Hvis de var heldige, kunne de have fortsat deres liv under jorden, men hvis de var mindre heldige, ville de være blevet taget af det islamiske politi og udleveret fra Iran til deres forfølgere i Afghanistan, som det er dokumenteret af Amnesty International. Sådan var det ikke for 2 år siden, da denne menneskejagt foregik i Teherans gader.

Måske er det lykkedes nogle af disse mennesker at få beskyttelse i Danmark; det ved vi faktisk ikke. Vi ved bare, at 56 mennesker faktisk fik asyl via en dansk ambassade i 2000, og at 75 fik det i 2001, og det var hovedsagelig flygtninge fra Afghanistan og Irak, som alle var søgt til et andet land, fortrinsvis Iran.

Selv om det præcis er de folk, som i dag kan søge om at opnå asyl i Danmark efter de nuværende regler – selv om de til fulde lever op til alle de fine ord, som partierne har i deres programmer, og alle partierne er enige om, når de holder deres skåltaler, nemlig at vi skal forsvare de rigtige flygtninge i modsætning til alle fupflygtningene – så skal disse rigtige flygtninge, som ikke bare er forfulgt i deres hjemland, men heller ikke befinder sig i et sikkert tredjeland, ikke for fremtiden finde nåde, og det er takket være den danske regerings forslag. Nu skal der nemlig strammes op, nu skal der lukkes huller, også selv om det betyder, at folk, der er politisk forfulgt, lades i stikken.

KL 13.40

Og hvad er begrundelsen? Jo, den er, at det er jo så få, det drejer sig om. Det er jo kun 56 enkeltskæbner, som ikke får asyl, selv om de har en nær tilknytning til Danmark, men nu kan blive indfanget af de islamiske politikorps og sendt tilbage til forfølgelse dér, hvor de kom fra.

Dette lovforslag, som et flertal nu fører igennem, handler imidlertid ikke bare om spørgsmålet om ambassadeansøgninger. Det handler også om en række andre ting, som har været nævnt, og vi har også nævnt dem ved førstebehandlingen og i betænkningsbidraget. Men når vi alligevel har valgt at fokusere på spørgsmålet om ambassadeansøgninger, er det, fordi det eksempel så klokkeklart er i modstrid med det, man hævder at man vil med flygtningelovgivningen, nemlig forsvare de rigtige flygtninge.

Vi har i forbindelse med denne diskussion også forsøgt at påpege den inkonsekvens, som nu kommer i den danske lovgivning, fordi vi i modsætning til, hvad man vedtog i 1983, ikke stiller de samme krav til os selv, som vi stiller til andre. Der var en grund til, at vi i udlændingeloven fra 1983 havde både en § 7, stk. 3, og en § 7, stk. 4. Begrundelsen for det, og begrundelsen for, at flertallet indførte det, bl.a. Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet, var en mindretalsudtalelse i betænkningen, hvor der stod:

»Mindretallet finder det indlysende, at når Danmark således forventer, at andre lande i de anførte situationer behandler asylansøgnings fra personer, som befinder sig her i landet eller på grænsen, må Danmark også selv underkaste sig en tilsvarende forpligtelse. Hvis Danmark f.eks. afviser asylsøgere, som har nære slægtninge i England, må Danmark naturligvis tilsvarende behandle en ansøgning fra en asylsøger,